

Δώ και κει παντοῦ κυλάς
 στὰ χαμένα
 σὰ μιὰ θεότρελλη ποῦ πάει
 δίχως φρένα!
 Μὰ και τ' ἄστρα ἐκεῖ ψηλὰ
 ποῦ φωτίζουν
 κορνιαχτός δὲν εἶν' κι αὐτὰ
 και γυρίζουν;

Κ' εἰς' ἡ μαύρη φορεσιὰ
 σκόνη, ὦ σκόνη,
 ποῦ τ' ἄερί σὰ φυσᾷ
 τῇ σηκώνει
 Μιὰν ἀγούλα νὰ φανῇ
 φτεροπόδα
 Κι ἔλοι οἱ μακρνοὶ οὐρανοὶ
 μὲ τὰ ρόδα!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

ROBERT BURNS

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Στὴ βραγιά τὴν ἀνθισμένη κάπιαν ὁμορφὴν ἡμέρα,
 Τοῦ καλοκαιριοῦ μιὰ μέρα, στ' ἀλαφρὰ ἄλαφρὰ ντυμένη,
 Ἡ νεράϊδα ἡ νιά, ἡ Μάρω, ἀναπαυόταν ἐκεῖ πέρα
 Ἄπ' τὴ νύστα κι ἀπ' τὸν πόθο τῆς ἀγάπης κουρασμένη.
 Νὰ κι ὁ Γιάννος ἀπ' τὸ δάσο π' ἔλο μέσα κει γυρίζει
 Καὶ γιὰ κείνη ἔλο στενάζει,
 Τῇ θωράει, τὴνὲ ποθαίει, μὰ φοβάται κοκκινίζει,
 Τρέμει, στέκει και κοιτάζει.

Τὰ γλυκά, τὰ ὄραϊα τῆς μάτια σὰ σπαδιά μέσ' στὸ θηκάρι
 Μοιάζαν ἔτσι τὰ κλειστά τῆς—
 Καὶ τὰ χεῖλη μυρωμένα ὡς ἀνάσαιναν μὲ χάρη,
 Πιὸ ἄλικά ἔταν ἀπ' τὰ ρόδα ποῦ ἀνθοῦσανε σιμά τῆς.
 Καὶ στὸ στήθος τῆς ἀπάνου λιγωμένα ἔτσι γερμένα
 Ἐὖ φιλοῦσαν τ' ἄγρια κρῖνα, τὸ λευκότερο ἀπὸ κείνα!
 Καὶ θωροῦσε τὴν ποθοῦσε· μὰ φοδοῦσαν και ντρεποῦσαν
 Καὶ τὰ στήθη του χτυποῦσαν.

Και τὰ πέπλα κυματούσαν στ' ἀλαφρὸ δροσάτο ἀγέρι
 Κι ἀγκαλιάζανε τ' ἀφράτα της τὰ κάλλη.
 Ἔτσι ὠραία ἀναπαμένη στὸ ντουινὰ δὲν εἶχε ταίρι,
 Πι' ὁμορφὴ κι ἀγνὴ παρ' ἄλλη.
 Καὶ τὸ στήθος του νὰ πάλῃ καὶ τὸ αἷμα του νὰ βράζῃ
 Καθὼς τρέμοντας τῆς κλέβει κάπιο φλογερὸ φιλί !
 Καὶ θωρεὶ κι ἀποθυμᾷ· μὰ φοβάται καὶ στενάζει,
 ὦ ! πόσο στέναζε πολὺ !

Πῶς ἡ κέρδικα πετιέται τρομαγμένη ἀπὸ τὸ χῶμα
 Καὶ πετάει μὲ τοῦ φόβου τὰ φτερά,
 Ἔτσι ἡ Μάρω ξεπετάχτη μισοκοιμισμένη ἀκόμα,
 Καὶ μακριὰ ἔκανε νὰ φύγῃ μιὰ φορὰ.
 Μὰ κι ὁ Γιάννος τὴν ξετρέχει—ἔτσι δὲν ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ;
 Καὶ στὸ δάσος τὴν προφτάνει·
 Τῆ χαϊδεύει, τῆς ἀμόνει, τῆ θερμοπαρακαλεῖ
 Καὶ τῆ βρίσκει τὴν κοπέλλα συχωροῦσα καὶ καλὴ !

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΧΗΡΟΣ

Μιὰ καυγατζοῦ παντρέφτηκα
 —Μάδρη εἶταν μέρα τοῦ Νοέβρη—
 Καὶ τῆ ζωὴ μου τῆ βαρέθηκα.
 —Τέτοιο κακὸ νὰ μὴ σᾶς ἔβρει !—
 ὦ τί σκληρὸ ζυγὸ ποῦ ὑπόφερα
 Πόσα κακὰ φριχτὰ μὲ βρήκαν !
 Μὰ, δόξα ὁ Θεός, τὸ λέω καὶ χαίρουμαι
 Πῶς ἔλ' αὐτὰ στήν κάσα μπήκαν.

—Εἴκοσι ἕνα χρόνια ζήσαμε
 Ἀντρόγυνον ἀγαπημένο,
 Μὰ ἦρθε μιὰ μέρα ποῦ τὴν ἔχασα
 Καὶ μοναχὸς τῶρ' ἀπομένω.
 Ποῦ νᾶναι τώρα ; Νὰ ξηγιόμαστε,
 Τὸ λέω σας καὶ πιστέφετέ μου
 Κοντὰ της πιὰ δὲ θὲ νὰ πῆγαινα
 Κι ἀν τῆξαιρα, ποτέ, ποτέ μου.

Μέσα σὲ τάφο ἀλήθεια ἄμορφο,
 Τῆς ππραχάσαν τὸ κουφάρι
 Μὰ τὴν ψυχὴ τῆς οὔτ' ὁ διάβολος
 Δὲ θάθελε νὰν τήνε πάρῃ!
 Ἐγὼ θαρρῶ ψηλ' ἀπὸ πάνου μας
 Πλανιέται, τί σὰ μπουμπουνίζει
 Μέσα στὶς μπόρες τῆ φωνίτσα τῆς
 Κάθε βροντὴ μοῦ ἀναθυμίζει.

ΝΙΚΟΣ ΛΑΓΓΑΗΣ

Κ. ΜΠΗΛΛΟΝΤ

ΖΟΥΛΙΑ

Τῆ ζούλια τὴν καλέσανε ἀπ' τὰ παλιὰ χρόνια τέρας μὲ πράσινα μάτια ἔπως εἶπαν κιόλας πὼς στὰ μάτια τοῦ φτόνου ὑπάρχει κίτρινη φλόγα. Δὲν ξαίρω ἀκριβῶς πὼς πρέπει κανεὶς νὰ τὸ πάρει αὐτό, σκετικὰ μὲ τὸ φτόνο, στὴν πραγματικὴ εἶτε στὴ μεταφορικὴ του σημασία, μὲ τὴν ἔννοια δηλαδὴ πὼς ὁ φτόνος καίει. Ὅτι ὥστόσο τῆς ζούλιας τὸ ξάναμα φέγγει στ' ἀνθρώπινα μάτια πράσινο φῶς, αὐτὸ μοῦ εἶναι γνωστὸ πραγματικά. Πράσινο, πράσινο, τὸ εἶδα πολλές φορές. Καὶ τὸ θυμάμαι τόσο καλὰ πού σ' ἔλα τὰ πράσινα μάτια κοιτάω μὲ μιὰν ἀθελη ταραχὴ. Κ' ἐπειδὴς μ' ἀρέσουνε τὰ μάτια τὰ πράσινα, κ' ἐπειδὴς φοβάμαι μέσα τους τὸ πατροπαράδοτο τέρας πού φωλιάζει στὸ βᾶθος τους γιὰ πάντα. Κοιμάται, πού κοιμάται, μὰ σὰν ξυπνήσει; Γιατί ἔλοι οἱ πρασινομάτηδες στ' ἀλήθεια εἶναι ζουλιάρηδες. Μόλο πού κάποτε δὲν τὸ διακρίνει κανεὶς γιὰ πολὺν καιρό.

Ὅσο γιὰ κείνην πού θυμήθηκα τώρα εἶχε μάτια γκριζὰ, ἀνοιχτὰ γκριζὰ. Κ' ἐκείνοῦ τοῦ ἄλλου πού θυμήθηκα τώρα, ἐκείνοῦ τὰ μάτια εἶταν ἀνοιχτὰ γαλάζια. Ἀγκαλιὰ μιὰ καὶ θυμάται κανεὶς θὰ τοῦρθεὶ στὸ νοῦ πὼς καὶ στὴ Μαύρη Θάλασσα, ἔπως καὶ στὶς ἄλλες θάλασσες, ἀνάβει τὸ φῶς τοῦ Φάρου, ἔτσι καὶ σ' ἔλων τῶν χρωμάτων τὰ μάτια, μπορεῖ ν' ἀνάψει πράσινη φλόγα. Ἀλλὰ γιατί σώνει καὶ καλὰ πράσινη; Εἶναι τὸ χρώμα τῆς ζωῆς! Εἶτε γιατί ὅσο ζοῦμε στὴ ζωὴ αὐτὴ, σερνούμαστε στὰ τυφλά, καὶ ὑπάρχει τάχατες κάτι πὺδ τυφλὸ ἀπ' τὴ ζούλια;

Ἴσως. Δὲν ξαίρω τίποτα. Τὸ λυσσασμένο αὐτὸ συναίσθημα, ἔρχε-